

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Odborová organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu**, IČ: 26991934, se sídlem Bouzov 8, proti žalovanému: **Národní památkový ústav**, se sídlem Valdštejnské nám. 3/162, Praha 1, ve věci neposkytnutí informace, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti výroku I. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 1. 2009, č. j. 5 Ca 284/2007 - 184,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá výrok I. v záhlaví označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žádost o osvobození od soudního poplatku a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti směřující proti výroku II. usnesení téhož soudu ze dne 20. 11. 2008, č. j. 5 Ca 284/2007 - 163.

Z obsahu předloženého soudního spisu vyplynuly pro věc následující podstatné skutečnosti:

Městský soud v Praze usnesením ze dne 3. 9. 2008, č. j. 5 Ca 284/2007 - 113, *výrokem I.* odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ve věci neposkytnutí informace, dále *výrokem II.* rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a *výrokem III.* přiznal JUDr. Ireně Kohoutové, advokátce, odměnu za zastupování stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2006, č. j. 5 Ca 254/2005 - 42.

Stěžovatelka dne 5. 11. 2008 požádala městský soud o vydání opravného usnesení ve vztahu k *výroku III.* shora označeného usnesení. Domnívala se, že městský soud pochybil, pokud ustanovené zástupkyni stěžovatelky, advokátce JUDr. Ireně Kohoutové, přiznal odměnu za úkony, které v řízení neprovedla. Stěžovatelka proto žádala, aby městský soud opravil uvedený výrok jako zjevnou nesprávnost tak, že advokátce JUDr. Ireně Kohoutové se odměna za zastupování nepřiznává.

Městský soud v Praze *výrokem II.* usnesení ze dne 20. 11. 2008, č. j. 5 Ca 284/2007 - 163 rozhodl, že žádosti stěžovatelky se nevyhovuje. Městský soud dospěl k závěru, že výrok o přiznání odměny ustanovené zástupkyni nelze „opravit“, neboť nedošlo k chybě v psaní, počtech, ani ke zjevné nesprávnosti tak, jak předpokládá ustanovení § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Proti tomuto rozhodnutí městského soudu stěžovatelka podala kasační stížnost, v níž požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta (věc je u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 9 As 32/2009). Městský soud usnesením ze dne 12. 1. 2009, č. j. 5 Ca 284/2007 - 184 (*výrokem I.*), žádost stěžovatelky o osvobození od soudního poplatku a ustanovení advokáta, zamítl. Proti tomuto výroku se stěžovatelka bránila kasační stížností, kterou městský soud předložil zdejšímu soudu k rozhodnutí.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, není však důvodná.

Na úvod Nejvyšší správní soud připomíná, že v usnesení městského soudu, jehož výrok I. je nyní napaden kasační stížností, se městský soud v odůvodnění musel vypořádat s otázkou splnění či nesplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení či neustanovení zástupce v řízení o kasační stížnosti proti výroku II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2008, č. j. 5 Ca 284/2007 - 163, v odůvodnění uvedl konkrétní důvody pro své rozhodnutí. Kasační stížnost stěžovatelky však ve vztahu k důvodům uvedeným v tomto usnesení neobsahuje kromě obecného nesouhlasu žádné konkrétní námitky, Nejvyšší správní soud, vázán uplatněnými stížními námitkami (§ 109 odst. 2 s. ř. s.), se proto mohl k zákonnosti závěrů městského soudu vyjádřit též pouze obecně.

Podle ustanovení § 36 odst. 3, věty první, s. ř. s. může být účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků.

Přiznané osvobození od soudního poplatku je pak výchozím předpokladem pro ustanovení zástupce. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. může předseda senátu ustanovit navrhovatele, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, na návrh zástupce, jímž může být i advokát. Splnění či nesplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků tak přímo podmiňuje právo účastníka řízení na bezplatné zastoupení.

Dospěje-li soud k závěru, že návrh (ve věci samé) zjevně nemůže být úspěšný, žádost o osvobození od soudního poplatku (a v návaznosti na to i žádost o ustanovení zástupce) zamítne. Uvedené vyplývá z ustanovení § 36 odst. 3, věty druhé, s. ř. s.

Městský soud v napadeném usnesení vyslovil závěr, že pokud stěžovatelka žádala o změnu rozhodnutí soudu ve vztahu k přiznané odměně ustanovené zástupkyně, jednalo se o rozhodnutí, které se nedotýkalo jejích práv a proti kterému není kasační stížnost přípustná. Z tohoto důvodu městský soud žádosti stěžovatelky o osvobození od soudního poplatku a ustanovení zástupce nevyhověl.

Nejvyšší správní soud se s těmito závěry městského soudu ztotožňuje. Ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 As 32/2009 Nejvyšší správní soud vyslovil, že neshledal důvod odchýlit se od své dosavadní judikatury, podle které *„rozhodnutím o nákladech řízení ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s. je i rozhodnutí o povinnosti zaplatit ustanovenému zástupci jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování účastníka řízení (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Kasační stížnost proti takovému rozhodnutí Nejvyšší správní soud odmítne.“* (k tomu srovnej rozhodnutí ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 Azs 76/2003 - 41, publikované pod č. 644/2005 Sb. NSS).

Vzhledem k výše uvedenému tak stěžovatelce nebylo třeba v dané věci ustanovovat zástupce k ochraně jejích práv, neboť v situaci, kdy jí podaná kasační stížnost zjevně nemohla být úspěšná, by tento postup odporoval logice věci a nepřispíval by k hospodárnosti vedeného soudního řízení.

Nejvyšší správní soud tak, aniž by shledal jiné vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2009

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu